

af Armeen, og som i dette Tilfælde er et Contingent, der afgives efter Forbunds dagsbeslutning, kan det ikke være meget vanskeligt at bestemme, hvor Byrden skal bæres, om den skal bæres af hele Staten, eller af Hertugdømmerne Holsteen og Lauenborg. Derfor den hele Stat — man kunde jo tænke sig dette Tilfælde, — ved at afgive et saadant Contingent, kunde blive befriet for at træde i Krigsforhold for hele Monarchiets Vedkommende, saa kan jeg ikke skønne rettere, end at der vil opstaae Spørgsmaal, om Contingentet var afgivet for at beskytte hele Statens Interesse eller blot en provindsdel. Men, naar Spørgsmaalet kun angaaer Hertugdømmerne Holsteens og Lauenborgs Forhold til den tydske Stat, ja, da forekommer det ogsaa mig, at der ikke kan blive Spørgsmaal om, at jo Kongeriget Danmark eller alle Dele af det danske Monarchie med Udtagelse af Hertugdømmerne Holsteen og Lauenborg maae være aldeles frie for at deeltage i disse Byrder. Jeg vil blot gjøre denne Henpegning, som det forekommer mig ikke af nogen Anden er bleven berørt, og som jeg ikke har kunnet holde udenfor min Betragtning over det foreliggende Spørgsmaal.

Lehmann: Da jeg bad om Ordet, var det umiddelbart, efterat den sidste ærede Taler havde fremført sin første Sætning; jeg forstaaer ikke ret Sammenhængen med hans sidste. Det er for mig, aldeles utvivlsomt, at, naar en Deel af Monarchiets Armeer ifølge den souveraine danske Konges Beslutning sættes paa Krigsfod, da er dette et Fællesanliggende. Men ligesaa utvivlsomt er det, at, naar vi, uagtet Danmarks, fra alle Sider anerkjendte Neutralitet, altsaa i directe Modsetning til

Monarchiets politiske Stilling i det europæiske Statssamfund som et selvstændigt Rige, ved en tydsk Forbundsbeslutning blive nødt til — og jeg kan fuldkommen erkjende denne Nødvendighed — at stille et tydsk Forbundscontingent, saa er dette ene og alene begrundet i Forbundsforpligtelsen. Det forekommer mig nu, som om den sidst talende ærede Rigsdagsmands første Sætning gik ud fra en Forudsætning, som jeg vilde ansee for i høi Grad falsk efter den bestaaende Statsret, og som, efter min Mening, indeholder den allerførste Fare for mit Fædrelands Selvstændighed, Frihed og Være, nemlig den, som man har været meget ivrig for at sætte i Circulation, at det ikke er Hertugen af Holsteen, men Kongen af Danmark, som er Medlem af det tydske Forbund, saa at Holsteen kun var den Matrikel, hvorefter hans Forbundspligter skulde bestemmes. Skulde denne Sætning i sin Tid møde os med sine praktiske Conseqventer i den forventede Fællesforfatning, da vilde dette for mig være tilstrækkelig Grund til at stemme imod den; Følgerne maatte da blive, hvilte de vilde. Jeg troer altsaa, at den ærede Landsstingsmand gjør bedst i at holde sig til sin sidste Sætning; thi det foreliggende Spørgsmaal er ikke fremkaldt ved en frivillig Beslutning af Kongen eller den kongelige Regjering, men er en Følge af en Beslutning af det tydske Forbund, hvilken Forpligtelse han som Hertug af Holsteen og Lauenborg ikke kan undrage sig, og som han derfor vistnok gjorde meget rigtigt i at opfylde, i alt Fald med et tilshyneladende Skin af Frivillighed. Men derfor er den Kongeriget aldeles uvedkommende; den angaaer ene Holsteen og Lauenborg, den kan aldrig blive et Fællesanliggende.